

วันอาทิตย์ สัปดาห์ที่ 25 เทศกาลธรรมดา ปี C

(วันที่ 22 กันยายน ค.ศ. 2019)

พี่น้องที่รัก บางคนอาจเคยอ่านนวนิยายหรือภาพยนตร์เกี่ยวกับขโมยที่วางแผนลักขโมยของมีค่าอย่างฉลาดแบบเนียน และสมบูรณ์แบบที่สุดจนกระทั่งเราผู้อ่านหรือผู้ดูภาพยนตร์เรื่องนั้นต้องเอาใจช่วยพร้อมกับหวังในใจลึกๆว่าเขาจะไม่ถูกจับได้ มีภาพยนตร์เรื่องหนึ่งซึ่งเพียร์ซ บรอสแนน (Pierce Brosnan) เป็นนักแสดงนำที่ชื่อว่า **“Thomas Crown Affair”** (เกมรักหักเหลี่ยมจารกรรม) ในภาพยนตร์เรื่องนี้เขาแสดงเป็นขโมยชั้นเทพ เขาวางแผนและเข้าไปลักขโมยภาพวาดล้ำค่าชิ้นหนึ่งในพิพิธภัณฑ์เพื่อมอบให้หญิงคนรัก และเขาก็ทำสำเร็จ แม้ว่าในพิพิธภัณฑ์แห่งนั้นมีหน่วยรักษาความปลอดภัยชั้นเยี่ยมและมีระบบกลไกลับซับซ้อนมากแค่ไหน เขาก็สามารถผ่านเข้าไปได้และเอาภาพวาดนั้นออกมาได้อย่างปลอดภัย จริงอยู่ เขาทำผิด แต่ผู้ชมหลายคนก็อดที่จะชื่นชมเขาในใจไม่ได้ในความอัจฉริยะของเขา และนี่เป็นสถานการณ์ที่คล้ายๆ กับเรื่องราวที่เราได้ฟังในพระวรสารวันนี้

เป็นความจริงที่ว่าในอุปมาที่พระเยซูเจ้าทรงเล่า **“ผู้จัดการ”** ผลประโยชน์ของเศรษฐีทำผิดต่อหน้าที่เพราะแทนที่เขาจะดูแลรักษาผลประโยชน์ เขากลับ **“ผลาญทรัพย์สินของนาย”** (ลก 16:1) บางทีเขาอาจยกยอกเงินรายได้บางส่วนเข้ากระเป๋าทนเองหรือบริหารงานผิดพลาดจนก่อให้เกิดความสูญเสียต่อธุรกิจของนาย เมื่อเศรษฐีรู้เกี่ยวกับการกระทำของเขาและเรียกเขามาพบพร้อมกับแจ้งให้ทราบว่าเขา **“จะไม่ได้เป็นผู้จัดการอีกต่อไป”** (ลก 16:2) เขาก็วางแผนที่จะเอาชนะใจบรรดาลูกหนี้ของนายเพื่อว่าพวกเขาจะให้ความช่วยเหลือที่จำเป็นแก่เขาในช่วงที่เขาตกงาน เขาเรียกลูกหนี้แต่ละคนมาพบและลดหนี้ให้แก่เขา สำหรับคนที่เป็นหนี้น้ำมันมะกอก 100 ถัง เขาลดให้เหลือเพียง 50 ถัง ส่วนคนที่เป็นหนี้ข้าวสาลี 100 กระสอบ เขาลดให้เหลือเพียง 80 กระสอบ

อันที่จริง ถ้าเรามองดูบริบทการทำธุรกิจของคนในสมัยพระเยซูเจ้า การกระทำของผู้จัดการคนนี้ไม่ถือว่าเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ เพราะในสมัยนั้นผู้จัดการผลประโยชน์จะได้รับค่านายหน้าจากการขายสินค้าของนาย ซึ่งเป็นรายได้อย่างเดียวของเขาเพราะไม่มีเงินเดือน ดังนั้น ในกรณีนี้จำนวนสินค้าที่ส่งให้จริงคงมีเพียงน้ำมันมะกอก 50 ถังและข้าวสาลี 80 กระสอบ เมื่อผู้จัดการลดจำนวนสินค้าในใบสำคัญจึงเป็นการสละผลประโยชน์ที่เขาควรจะได้รับเท่านั้น โดยไม่ทำให้นายต้องเสียผลประโยชน์ นายจึงชื่นชมว่า **“เขาทำอย่างเฉลียวฉลาด”** (ลก 16:8) ผู้จัดการคนนี้ได้ชื่อว่า **“ทุจริต”** (ลก 16:8) เพราะการกระทำเรื่องอื่นก่อนหน้านั้น นั่นคือ เขา**“ผลาญทรัพย์สิน”** (ลก 16:1) ของนายนั่นเอง

แน่นอน พระเยซูเจ้าไม่ได้ทรงเห็นด้วยกับการทุจริตของผู้จัดการคนนี้ สิ่งที่พระองค์ทรงต้องการชี้ให้เราเห็นคือ ความคิดริเริ่มและความบากบั่นที่เขาแสดงออกมาให้เห็นในความพยายามที่จะเอาตัวรอด เขารู้ว่าอนาคตของเขาตกอยู่ในอันตราย เขาเต็มใจทำทุกสิ่งที่จะทำให้เขาไม่ต้องเป็นขอทานหรือไปขุดดินทำไร่ไถนา สิ่งที่เขาต้องการคือชีวิตที่สุขสบายในบ้านปลายชีวิต ด้วยเหตุนี้ เขาจึงตัดสินใจสละผลประโยชน์ส่วนตัวเพื่อเอาใจลูกหนี้เพื่อว่าลูกหนี้จะเห็นใจและให้ความเมตตาต่อเขาเป็นการตอบแทน เหมือนที่เขาพูดกับตนเองว่า **“ฉันรู้แล้วว่าจะทำอย่างไร เพื่อว่าเมื่อฉันถูกไล่ออกจากหน้าที่ผู้จัดการแล้ว จะมีคนรับฉันไว้ในบ้านของเขา”** (ลก 16:4)

แม้ว่าผู้จัดการคนนี้จะรู้วิธีเอาตัวรอดเป็นอย่างดี พระเยซูเจ้าไม่ทรงปรารถนาให้เราเป็นเหมือนเขา เพราะเขาทำ ความผิดใหญ่ประการหนึ่ง เขาทำถูกต้องที่กังวลใจเกี่ยวกับอนาคตของตน ความผิดของเขาอยู่ตรงที่ว่าเขาไม่ได้มอง อนาคตไกลพอ พูดอีกอย่างหนึ่งคือ เขาเพียงเตรียมตัวสำหรับความรอดชั่วคราวเมื่อจะตงานเท่านั้น แต่เขาลืมคิดถึง ความรอดพ้นตลอดนิรันดรเมื่อเขาจะสูญเสียชีวิตไป

คงเป็นเรื่องที่น่าละอายถ้าเราไม่คิดจะทำงานหนักมากขึ้นเพื่อความรอดพ้นตลอดนิรันดรของเราเอง พระเยซูเจ้า ทรงบอกว่าเราต้องใช้เงินทองของโลกนี้เพื่อ **“จะได้รับการต้อนรับสู่ที่พำนักนิรันดร”** (ลก 16:9) เงินทองไม่ได้มีไว้เพื่อตัว ของเราเอง แต่มีไว้เพื่อช่วยเหลือและสนับสนุนครอบครัว คนยากจน การเผยแผ่ศาสนา และกิจการอื่นๆ ในแง่หนึ่ง เงินทอง สามารถเป็นกับดักที่อันตรายสำหรับเราได้เหมือนกัน บางคนทุ่มเททั้งชีวิตเพื่อสร้างความร่ำรวยให้กับตนเองจนลืมความ ต้องการของคนอื่นที่อยู่รอบข้าง นี่แหละเป็นความโลภที่ไม่มีวันสิ้นสุดซึ่งประกาศอานิสงส์ประณามในบทอ่านแรกวันนี้ เงิน ทองอาจทำให้เราลืมพระเจ้าและคิดว่าตนเองสามารถทำทุกสิ่งได้โดยปราศจากพระองค์ แม้แต่คนยากจน เงินทองสามารถ เป็นปัญหาได้เหมือนกัน ถ้าเขาไม่พอใจในสิ่งที่มีและแสวงเงินทองเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

ผู้นิพนธ์พระวรสารบอกเราว่า **“ชาวฟาริสีที่รักเงินทองได้ยื่นถ้อยคำทั้งหมดนี้ จึงหัวเราะเยาะพระองค์”** (ลก 16:14) ปัจจุบันหลายคนหัวเราะเยาะคำสั่งสอนของพระเยซูเจ้าที่ว่าเงินทองไม่ใช่จุดหมายปลายทางของชีวิตหรืออย่างน้อยก็คิดว่าคำสั่งสอนนี้ใช้ไม่ได้ เราอาศัยอยู่ในโลกวัตถุนิยมที่ยึดเอาความร่ำรวยเป็นสิ่งสำคัญและลืมชีวิตนิรันดร อย่างไรก็ตาม ในฐานะคริสตชนเราต้องไม่ลืมว่าความร่ำรวยที่แท้จริงและคงอยู่ถาวรตลอดไปคือ ความร่ำรวยฝ่ายจิต เวลาและเงินทองของเราต้องถูกใช้เพื่อสะสมทรัพย์สมบัติในเมืองสวรรค์ นี่แหละเป็นความร่ำรวยที่ไม่มีใครสามารถขโมยไปจากเราได้

พี่น้องที่รัก เราแต่ละคนเป็น **“ผู้จัดการ”** พระพรทานที่พระเจ้าประทานแก่เรา เราต้องใช้พระพรเหล่านี้เพื่อเสริมสร้างพระอาณาจักรพระเจ้าบนโลกนี้และเพื่อรับใช้ผู้อื่น เราได้ใช้สิ่งที่พระองค์ประทานให้อย่างเต็มที่และอย่างเฉลียวฉลาดเพื่อชีวิตนิรันดรแล้วหรือยัง? จริงอยู่ ชีวิตนิรันดรเป็นของประทานที่พระเจ้าทรงให้เราเปล่าๆ เราไม่สามารถแลกของประทานนี้ด้วยความดีของเรา แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเราไม่ต้องทำอะไรเลย ตรงกันข้ามเราต้องพยายามทำตามพระประสงค์ของพระองค์อย่างสุดความสามารถ เราต้องมีความคิดริเริ่มและความบากบั่นเพื่อจะได้มาซึ่งคุณธรรมฝ่ายจิตต่างๆ อย่าให้ชาวโลกคนอื่นมีสิ่งเหล่านี้ในการแสวงหาความสุขชั่วคราวในโลกนี้มากกว่าเราในการได้มาซึ่งความสุขนิรันดรในเมืองสวรรค์ เราต้องมีสิ่งเหล่านี้มากกว่าพวกเขา **ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน**